דאמר מר ממום וזכרום בבהמה ואין ממום וזכרום

לאשם אם שינה אינו חל עליו שם אשם כדמסיק כ"ש אם מקדיש נקבה לאשם שאינו קדוש: ה"ג

כ"ש חם נוקרש מצלה וכ"ה בבבלי וברמב"ם. ה ג הביא בן שחים לא ילא. וכ"ה בבבלי וברמב"ם: כן ר"ש אמר. לשיטת ר"ש בן יהודה דכל מידי דלא חזי ליה לגופיה לא נחמי ליה קדושת הגוף ואפילו עולה הלכך אינן לריכין לרעות אלא ימכרו מיד ללככי אותו המין ואינן עושין תמורה: ה"ג א"ר אין אני רואה וכו". וכ"ה בבבלי: שמא א"ר אין אני רואה וכו". וכ"ה בבבלי: שמא

א"ר אין אני רואה וכו'. וכ"ה בבבלי: שמא הקדר אין אני רואה וכו'. וכ"ה בבבלי: שמא הקדב פסח בא שלמים. שכן מוחר פסח קרב שלמים ושלמים באין נקבה ואש"ג דקר נקבה וא שלמים אפי לאחר הפסח אוא חברה מיהי ופריך שם שלמים עלה ונחתה לה קדושת הגוף: ופריך ומוחר אשם קרב עולה ואישתכח דהך נקבה דאשם ומוחר אשם קרב עולה ואישתכח דהך נקבה דאשם שולה היא וחיקדש קדושת הגוף: גופו קרב שלמים. עליו שם שלמים: אין גופו קרב עולה. אלא ירשה עליו שם שלמים: אין גופו קרב עולה. אלא ירשה עד שיסתאב ודמיו יפלו לנדבה לחיד המובח:

עפי שם שלמים. זו אול קרב פונה. מנה יעשה עד שיסחלה ודמיו יפלו לנדבה לקייך המובח: מאי בדון. במלו פליגי ח"ק ור"ש ודבכי הרא"פ צזה אין נראין: ההן אמר וכו'. ח"ק סבר קדושת דמים קדש אפיי אינו אלא קדושת דמים עושה דמים קדש אפיי אינו אלא קדושת דמים עושה

דמים קדם חפי" חינו מנח קדושת דמים עושה
ממורה דמגו דנחתא ליה קדושת דמים קדוש נמי
קדושת הגוף ור"ש ספר דוקא אם קדש קדושת
הגוף מתחילה הוא דקדש לרעי" ולתמורה אפל
קדושת דמים לא דלא אמרינן מגו: איש איש מבים
ישראל. ומן הגר בישראל אשר יקריבו לה" לעולה:
נדרים ולכל נדבותם אשר יקריבו לה" לעולה:
נדרים ולכל נדבותם אשר יקריבו לה" לעולה:

הכל קרב לעולה. כל מה שהם נודרים ומתנדבים מדברים אשר יקריבו לה' אפי' יינות ושמנים וסלחות יהיה לעולה: ואם אמרם בבקר לרבום

נקבות. בתמיה לא לכתוב זכר ולא בבקר: ומשני ודכוותה כתיב חמים. דכתיב תמים זכר ואפ"ה

קדש לדמי דתנן המקדיש בעלי מומין למזכח אף

על פי שהוא עובר בלא תעשה מה שעשה עשיי

דכתיב ולנדר לא ירצה רצוי הוא דלא מרצה הא

ילנוני בי וכחד למי ה"ל לכתחילה לא יקדים נקבה מיקדם קדשי לדמי ב"ל לנמני ה"ל לכתולה לא יקדים נקבה מיקה א מיקדם קדשי לעולה קדשי לדמי: מה ביניהון. מאי איכא בין ר"ע לרבי פפיים: שיבטא דכרכדא ביניהון. וכדכד היינו עץ שיש לאורגים

דרדהה ביניהון. וכדכד היינו ען שיש נחורגים שראשו חד ותעבירו על השתי כשהוא תחוח לפניו חובט בו החוטין ותקרב התבדילין בין שני חוטין העליונים ותחמונים ומיד נוחים להתפרק ונפתח שער לירות בו חוט הערב וקאמר רב שיש הפרש גדול ביניהם דהא דקאמר ר' פפיים שהתקדיש בפירוש כדבכי ר"א היינו שהקדיש בפירוש

לבד"ה אבל הקדיש סתם כר"י ור"ע סובר שסתם

א) תמורה כ א. ב) שם ע"ב. ג) שם יע ב, ד) ע"ש כ ח,

עין משפט נר מצוה

מב א מיי' פרק מתמורה הלכ"א: בוג ב מיי׳ פרק דמנה נה מנות חברת בבהנה והין מנות חברת בעוף הלכך חל עליה שם עולה שתרעה ותעשה תמורה: ואר"י טעמא דר"ש. אליבא דרשב"י: אם מפהמ"ק הלכ"ו: מד ג מיי פרק ה מערכין מין במינו הוא חלוק עליו. אפי׳ באיל גופיה שתביא : סל״ט

נוסחת הבבלי

(א) ר"ח נשם ר' אחא תפתר כו': (ב) וא"ת כו' תפנונ כו". (ב) וחיתו כו" הבית ועוד מן הדח הותירו תמימין ימכרו לגבי מזבח וא"ת לא יצאו לתולין היאך קדשי מזכח חלין על קדשי בד"ה בעלי חנין ענ קדשי בד"ה פעני מומין קדושת כר': מומין קדושת כר': ינא בן שנה כרי שלא א"ר יוחנן ר"י ור"ש אמרו כרי רואה אני כרי בפסח שמא הקדש כרי פסח בא שומים ואיני רואה את דברי ר"ם באשם שמא הקדש אשם בא עולה א"ר בון אם הקדש כרי אם הקדש אשם הקדם כו מט הקדם מבט כו׳ הקדם דמים קדם כו׳ החדים גופו קדם כ׳ כר יאומים למים כר הקדים גופו קדים ר' זעירא בשם ריש לקים כר ישראל איש איש כר ר"י ישראל אים שאל כר: כר"א דבר פדא דבר פדא נייסון: (ה) ור' בון הוו ימבין כו' שאינה ראויה שאינה ראויה כו' רבי ייבו כו':

הגהות הגר"א

[א] ה"ג ר"ח בשם ר" אחא תיפתר שהוממו ופדאן. וה"פ אף אם תשווה קדשי בד"ה למתני שהוממו הנ"ל היינו באותן שחודם פדיה עכ"פ הוממו ונהי דבבעלי מומין דקדשי מזבח בעינן שקדם מום קבוע להקדשן אבל הוממו קודם פדיה אסורין אף לאחר פדיה כדתני בסיפא הכא פריים כומפי בסיפת סוכת בבד"ה אף שהוממו קודם פדיה מותרין לאחר פדיה בוולדן וחלבן אבל לא בנפדין תמימים: [ב] ה"ג אמרה כן ולדן וחלבן אסור לאחר פדיונן משא"כ בקדשי בד"ה. ר' חזקי' כו'. וכ"ה במשנה חמורה (לא:) וער בק"ע: [ג] ל"ל מיפתר לגיזה ולעבודה כו': [ד] ה"ג אשם כן שנה והביא בן שתים בן שתים והביא בן שנה כשר אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. רש"א כל עלמו אינו קרוש כו': [ה] ל"ל מה פליגי ההן אמר כו' כלומר באיזה סברא פליגי ר"ם לפנית פניבי נים דאמר אין אני רואה אדסמיך ליה דמסיק ניהיי ורבי וקאי דשפיר לא שייך פלוגתא אלא אפסח ומפ׳ :בהדיא פלוגתייהו מימרא המתחלת [1] מימרא המחחלת חברייא בשם ר' יוחנן עד וקשיא בדא כתיב והעמיד והעריך הכתובה דף י ע"א שייכא כאן כצ"ל:

תורה אור השלם

1. דבר אל אהרן ואל ַּבְּנֶיו וְאֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלַהֶּם אִישׁ אִישׁ וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ מְבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמְן הַגֵּר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יַקְרִיב קָרְבָּנוֹ לְכָל נִדְרִיהֶם ַּיְנֶ דְּיֵרָ בְּיִרְ בְּעְּכֶּר יַקְרִיבוּ לַיִיְ לְעֹלְה: יַקְרִיבוּ לַיִיְ לְעֹלְה:

ממימים אפילו לאחר פדיונן אסור: סיפסר. הא דקאמר ר' יוסנן שפודין חמימין ואח"כ הוממו יולאין לחולין וקמ"ל אע"ג דבשעם פדיון חמימין היו יולאין לחולין ופי הרא"פ בזה אינו מחוור כלל: מסניסא. דפ"ז דממורה אמרה כן דמנן החם יש בקדשי מזבח וולדן וחלבן אסור לאחר פדיונן משא"כ בקדשי בדק הבית והיינו בשקדם הקדשן למומן ה"כ אם נפדו חמימים והוממו יולאין לחולין: אין סיסר וכו'. דאם נאמר לא ילאו לחולין א"כ לעולם בקדושת בדק הבית קיימין איך תנן במחניי לר"א זכרים שהוקדשו לבד"ה ימכרו ללרכי זבחי עולות: בעלי מומין. המקדיש בעלי מומין למזבח אע"ג שהוא עובר משום חמשה שמות מ"מ קדושת מזבח הל עליהן: ליידה מילה. לאחה דבר חל עליהן קדושת המובח: ומשיני לגיוה ועבודה. דאילו קדשי בדיק הכיח מותרין בגיחה ועבודה. דאילו קדשי מזכח אסורין: לעולסו לפסחו ולאשמו. ואלו אינן באין אלא זכרים: שכן מלאנו עולס נקבה בעוף כשרה.

יצמת כי לר"א זכרים שחוקדשו לבד"ה מתכתי לדמבת חמירי מחמימין דבד"ה שם דבעי מומין דמובת חמירי מחמימין דבד"ה של הב מתכני שם גבי קדשי בע" מומין דמובת כלא פדיון נבד"ה במתני שם גבי קדשי בע" מומין דמובת לחת מימין אף בלא פדיון ומינה מומה לחת במימין אף בלא פדיון ומינה מומה לחת מתימין שרי עכ"פ לאחר פדיון ומביא סחם מתני ודמי ולדן וחלבן מותר לאחר פדייה מחם דבע"י מוחי דדד"ה לף דקדשי מובת בעל מומין שוין עם חמימים דבד"ה דקדשי מובת בע" מדוקדשי מובת בע" מדוקדשי מובת בע"ים מומין ובי סייעם מחור בד"ה לתמני הב"ל הקדשי מומח בע"ים במשוח קדשי בד"ה לתמני הב"ל הפיע להקדש להל המקדי מומה בע"י פומתו ונהי דבבעלי מומין בסיפה שחותו ונהי דבבעלי מומין בסיפה שחותו ונהי דבבעלי מומין לאחר פדייה בע"יה מומין להל בפדין מתמימים להד"ה היותר ספדיה לחקרו לל מנפדין מתמימים בסיפה שחותו ונהי דבבעלי מומין לאחר פדייה בי"ה לתמני במים כד"ה לחתר פדיים לחותו ותלו להלב הפדיון לאחר פדיים לחותו ותלו הלבן מדלה בדיות מחלים בב"ה הומתו ובלא בקדי מובת במחלה לתמני במסחר בדיה לחתר בי"חקי הובל בקדי להם בחותו ובלא במומין אים חותו ובלא מהיל התניין מכרו הלה בדיותו ועלה קתני במחמו להלי בדיות להלון הלבן הובל לאחר בדיים הות מומין של עלים להלתר בי"חלים להלתר בי"חלים להלחר מביים לולין בי"חלת מבירות להלון הלבן הובל לקדושה לובל לייד בע"ה לותר לשים לאחר בדיות להלון לדוכר מובח להלון לדומה לובדי בע"ה בלחיל הדול מומר למותו לחות חברות הללים לדומה והלון מובת מורה להים בברתה ולין מושה תוורה: שבי מנותר: שלי משוע מוורה ולים בברתה ולין משה תוורה: של מוור לאסה בברתה ולין משה תוורה: של מוור למשה בול מניה להכם לשות תוורה: שם מוורה בדיל מוות חברות הבברה וליון משחת חורות בעים לחות הוותר הבברה ולין משח מוורה: של מוור שם מיון בם מיון בם מיון בם מיון בם מיון בם מיון במיור והוולה היינ בשם וה בול שה ביום והנוהה באם ביום הוולה במים בשה לו שם מוורה: של מוורה הייע בשם הוולים וחברה והוולה במום הוולה בהיע בשהם והלון משחם הוולה בוובה בוום במום הוולה בהיע בוום הוולה בהוב בהול בתובה בהול בשהם והלום הוולה בוולה הוולה בהוב בוולה בחובה הוולה במום הביע בהוב הוולה בחובה הוולה במום הוולה במום הו פ"ק דובחים והובאה בש"ס דמנחות תמורה (ייע בין: ה"ג אשם בן שנה כו'. אשם בן ב' שנים אשם גזילות ומעילות ושפחה חרופה דכתיב בהו איל.

נקבה שבעוף כשירה לבא עולה וכא אמר הכין

ובחור והדפרישת פתחיי האם בל התי בירות ביר

הקדשות לבדק הצית א"ז. ה"ק כשם שהכדכד מקרב המבדילין כך קרובים דברי ר"פ ור' עקיבא דהמקדיש בפירוש היינו שפירש נכסי ובהמה וכדפרישית במחני' ואפשר לומר דאף ר"ע מודה בזה ורא"פ פי' בענין אחר ודבריו

ממוהים עיש: הכל קרב עולה. כל הוא מאך של מהים מדברים לשר יקריבו לה' אפרי יינות ושמנים וסלחות יהיו לעולה: יכול אפי' עופוס. יקריב בדמיהן או אם הקדיש עוף

אורב חזקיה בשם רב חסדא תיפתר [א] שפדאו תמימין והוממו רבי יוסה בשם רב חסדא מתני'. אמרה כן ולדן וחלבן אסור לאחר פדיונין ^[2]רבי אמרה כן ולדן וחלבן אסור לאחר פדיונין ויורבי חזקיה בשם רבי יוסה קדשי בדק הבית שפראן תמימין יצאו לחולין (י)אין תימר לא יצאו לחולין היאך קדשי מזבח חלין על קדשי בדק הבית בעלי מומין קדשי מזבח חלה עליהן ליידה מילה (י)לגיזה ולעבודה הפריש⁶) נקבה לעולתו ולפסחו ולאשמו "עושה תמורה ר"ש אומר לעולתו עושה תמורה לפסחו ולאשמו אינו עושה תמורה רבים שמעון בן יהודה אומר משום ר"ש לעולתו ולפסחו ולאשמו אינו עושה תמורה אמר רבי יוחנן מעמא דר"ש שכן מצינו נקבה בעוף כשירה לבא עולה וא"ר יוחנו מעמא דר"ש בן יהודה אם מין במינו הוא ם של היו היים בן בשאינו מינו איזהו מין במינו שהוא חלוק עליו כ"ש מין בשאינו מינו איזהו מין במינו שהוא חלוק עליו כהדא (י) דתניי? [ד] אשם בן שנה, והביא חלוק עליו כהרא (ידרמיים ודואשם כן שנה והביא בן שתים (יצא) בן שתים והביא בן שלש לא יצא (רבי שמעון אומר בל עצמן אינן קדושים) א"ר" יוחנן ר"ש ור' יהושע שניהם אמרו דבר אחד כמה דר' יהושע אמר נקבה לעולה לא קידשה אלא הקדש דמים כן ר"ש אמר נקבה לעולה לא קידשה אלא אלא הקדש דמים אין תימר קדשה קדושת הגוף ירעו אמר ר' אני רואה את דברי ר"ש בפסח (שמא הקדש) שהמותר פסח בא שלמים ול"מא אין אני המודר ברי ברי ברי בריי מיירות ביירות מודרמים וויירות ביירות ביירות ביירות מודרמים ביירות ביירות ביירות ביירות ביירות ביירות ביירות ביירות מודרמים ביירות בייר רואה דברי ר"ש באשם (שמא הקדש) שהמותר אשם בא עולה אמר רבי אבין אם הקדיש פסח בא שלמים גופו קרב שלמים אם הקדיש אשם בא עולה אין גופו קרב עולה [ה]מהו כדון ההין אמר הקדש דמים (קדוש) הקדיש וההן אמר הקדש גופו (קדוש) הקדיש: ויור' זעירא בשם ר"ש בן לקיש מעמא דרבי יהושע ידבר אל אהרן ואל בניו ואל מעמא דרבי יהושע יובו אי אווין יוא בגוויה כל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש מבית ישראל ווגו' אשר יקריב לה' לעולה הכל קרב לעולה לרצונכם תמים זכר מנין אפילו נקבות ת"ל 'בבקר לרבות את נקבות רבי יצחק בי ר"א שאל כתיב זכר ואת אמרת בבקר לרבות את הנקבות ודכוות' כתיב תמים ואת אמרת בבקר לרבות בעלי מומין מה ביניהון (ד)רב אמר שבמא דכדכדא ביניהן: ר"א אומר ימכרו כו' המין: ר' אבהו בשם ר"ש בן לקיש מעמא דר"א ידבר אל אהרן ואל בניו וגו' אשר יקריבו לה' לעולה הכל קרב עולה לרצונכם תמים זכר יכול אפילו עופות ת"ל יבבקר ולא עופות רבי ירמיה ור' (ה)בון בר חייה הוון יתיבון ואמרין תמן אמר ר' יוחגן מעמא דר' שמעון שכן

2. לָרְצִנְבֶם תַּמִים זַבָר בַּבָּקָר בַּבָּשֶׁבִים וּבָעְזִים: ויקרא כב יח, יט